

fossielen enz. die deze heer verkoopt, vindt U er mededelingen over vondsten in ons land van zwerfstenen, en nieuws der bovengenoemde am. geol. groep.

Om mogelijk misverstand te voorkomen het volgende: het is geenzins de bedoeling om met deze nauwere samenwerking een nieuwe vereniging op te richten of te trachten deze op te richten, nu of in de toekomst. Het is niet noodzakelijk, zelfs zeer ongewenst, te splitsen of af te scheiden van onze Natuurhistorische. Daarvoor biedt zij ons te veel op dit gebied zowel als gehele vereniging alsook de onderscheiden afdelingen, die wanneer haar leden er interesse voor blijken te hebben ook ons am. geol. volkomen tevreden stellen. Dus geen splitsing maar wel meer contact ook tussen hen, die nog geen lid der N.N.V. zijn.

Wie omtrent een en ander nog nadere inlichtingen wenst, zal ondergetekende steeds gaarne bereid vinden deze te geven.

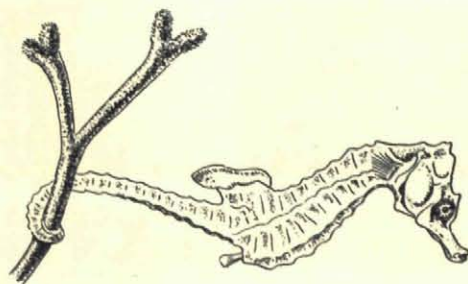
A. H. KINKET, secr. N.N.V. afd.
Zwolle, Cliviastr. 9.

De Veldspitsmuis ook in Zeeuwsch-Vlaanderen. Tijdens de excursie der Nederlandsche Botanische Vereeniging gelukte het mij een ♀ van *Crocidura leucodon* (Herm.) in een lucerneveld bij Terneuzen te vangen. Dr. C. Eykman was de eerste, die deze soort onomstotelijk voor Nederland vaststelde en wel uitsluitend in Zuid-Limburg. De heer S. C. V. van Bommel heeft de determinatie gecontroleerd.

Amsterdam, Zoölogisch Museum. Sept. 1937.

G. KRUSEMAN Jr.

Zeepaardjes. Een van de leukste ervaringen gedurende het Vaarkamp van de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie was voor ons allen de ontdekking, dat zeepaardjes op de Zeeuwse stromen volstrekt niet zo zeldzaam zijn. In Ouddorp maakten we kennis met iemand, die niet minder dan drie van die vermakelijke visjes in een aquarium hield. Telkens ververste hij het water om ze voedsel (plankton) te verschaffen. Een ingenieuze constructie van een oude auto-band zorgde voor luchtvoorziening. Hij vertelde ons, dat hij herhaaldelijk zeepaardjes kreeg van de garnalenvissers. Tot onze grote vreugde gaf hij het kamp een van z'n diertjes ten geschenke.

Ons zeepaardje.

Het levende zeepaardje was in alle havens een bezienwaardigheid en als vanzelf kwamen er verhalen los over vangsten van andere zeepaardjes. In Veere kochten schilders ze nogal eens om na te teekenen. Een visser uit Breskens zette ze altijd overboord, omdat ze „zo menselijk doen”. Tal van vissers in Zeeland kenden ze goed. Tot voor kort was van onze kust maar één zeepaardje officieel bekend en wel een van de Westerschelde. De laatste tijd is het aantal museum-exemplaren uit Zeeland groter geworden. Dit jaar werd er ook een gebracht naar het Zoölogisch Station in den Helder. Zou onze zeepaardenstand zich uitbreiden? Waarschijnlijker is, dat ze vroeger over het hoofd werden gezien. In elk geval is het de moeite waard, ze in de gaten te houden! Of ze zich voor onze kust ook voortplanten, is nog de vraag. Het kan best zijn, dat al onze zeepaardjes met de stroom door het Kanaal hierheen zijn komen drijven.

Na het Vaarkamp heb ik het zeepaardje nog wekenlang thuis kunnen bekijken in mijn aquarium. Voer ving ik door met een eigengemaakt planktonnet in zee te gaan zwemmen. 't Is een grappig kereltje zo'n zeepaard! Hij heeft de kop van een paard en de staart van een aap. Zwemmen deed ons beest weinig. Meestal hing hij doodstil met zijn staart in een stukje viltwier. Alleen zijn ogen waren aldoor in beweging. Zijn huid was vaalbruin maar de tint kon variëren. Als tal van diamantjes schitterden over zijn hele lichaam lichtpuntjes. Om zijn ogen nam die schittering toe tot een mooie regelmatige ster. Het levendigst was hij, wanneer ik voerde. Potsierlijk was het om te zien hoe aasgarnaaltjes enz. één voor één naar binnen werden gezogen door zijn buisvormig bekje.

JOOST TER PELKWIJK.

Vlaamsche Gaai en Kikker. Op 24 Oct. 1937 waren mijn dochter en ik getuige van het volgende voorval. In den tuin scharrelt een vlaamsche gaai rond. Eerst had hij veel te doen in een molshoop. Even een schrik, waarop de gaai zich op een boom terugtrekt, om al spoedig weer tot vlak bij de grond te dalen. Was 't de beweging van de tak, die het gras raakte of wat anders? Een groote kikker springt op, wat de aandacht van de gaai trekt. Direct er achter aan en telkens een pik naar de kikker, die weghuip tot hij zoowat het grasveld overgesprongen was, waarbij nog twee merels een onbetekenende interventie-poging waagden, waar de gaai zich